

LETO I.

FEBRUAR 1936

Štev. 6

»Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije!« (Sv. Jan. 7, 37.)

Dragi naročniki in bralci »Luči«!

Medtem ko sem bil v Ameriki, je zagorela nova »Luč«, ki naj vam sveti v lepo in srečno življenje. Iz »Angelčka« in »Lučke z neba«, ki sta se združila, vam je zasijala! Zelo sem vesel, ko sem zvedel, kako mnogo vas je, ki »Luč« naročate in berete. Le pridno jo berite in pustite, da vas k Jezusu vodi. Marija je to luč prižgala, da v vaših srcih za Jezusa gori. Jezusa imejte zmerom radi, potem ga ne boste žalili, ampak v njegovi milosti lepo rastle kot najlepše in najbolj duhteče cvetke.

Malo o Ameriki vam moram povedati. Mladi ameriški Slovenci vam od vsepovsod, kjer sem bil, pošiljajo najlepše pozdrave. V Ameriki imajo skoraj v vseh slovenskih župnijah katoliške farne šole, v katerih poučujejo častite sestre. Vsako jutro pred šolo gredo otroci k skupni sv. maši. Sveto obhajilo pogosto in pobožno prejemajo. Deklice se pripravljajo za vstop v Marijino družbo. Dečki pa imajo že kar svoj poseben mladinski oddelek društva presv. Imena Jezusovega. To društvo je zelo razširjeno po Ameriki, skoraj vsi katoliški moške in fantje so člani. Zavežejo se, da ne bodo preklinjali ali bogokletno govorili in da bodo svoje verske dolžnosti v zadoščenje Jezusu vedno zvesto in točno izpolnjevali.

- Škof Gregorij Rožman v družbi treh mladih Indijancev.

Slovesen sprejem v Assininsu.

Mladi ameriški Slovenci ne znajo več tako dobro slovensko govoriti kakor vi. V Ameriki so vse šole angleške. Da pa otroci ne pozabijo, da so njihovi predniki prišli iz slovenske domovine, se pridno učijo slovenske pesmi. Pojejo radi in imajo svoje lastne mladinske pevske zборе. Vse tiste pesmi, ki ste se jih vi naučili za eharistični kongres, znajo že tudi ameriški otroci peti. Pa vsi bi radi prišli pogledat lepo Slovenijo. Obljubili so, da bodo varčevali, in ko bodo bolj odrastli, bodo prišli v »stari kraj«, kakor naši domovini pravijo. Vi jih boste tedaj ljubeznivo sprejeli in jim vse lepote Slovenije pokazali ter se z njimi spoprijateljili in pobratili.

Tudi pri mladih Indijančkih sem bil. Tam, kjer je škof Friderik Baraga leta 1843. krstil prve Indijance in jim postavil leseno cerkvico, tam je naš belokranjski rojak monsignor Režek pozidal lep zavod, kjer se potomci Baragovih krščencev vzgajajo pod vodstvom skrbnih sester. Kraj se imenuje Assinins in leži ob velikanskem jezeru, ki se angleško imenuje »Lake Superior«, po naše: Gorenje jezero. Slovesno so me sprejeli s petjem in godbo in indijanskim plesom. Prazniško so bili oblečeni po indijansko, dečki so imeli perjanice na glavi, v rokah pa lok in puščico. Ko sem odhajal, so še dolgo vpili za menoj slovenski »živijo« in

mahali z robci. Tudi pozdrave za vas so mi izročili, saj tudi oni ljubijo Jezusa in ga pobožno sprejemajo, ko imajo lično kapelico kar v hiši.

Rad ustrežem prošnji g. urednika — zato blagoslavljam »Luč« in vas, moji mladi prijatelji, ki ste nanjo naročeni in jo radi prebirate.

† Gregorij Rožman,
škof ljubljanski.

Lučkarji!

V mesecu marcu darujte »Jezusove dneve« po namenu našega prevzvišenega nadpastirja Gregorija Rožmana, ki nam je napisal v pričujoči »Luči« tako lepo pismo. 12. marca obhaja svoj godovni praznik. Pač ga ne boste z nobeno drugo stvarjo bolj razveselili, kakor da prav pridno pišete v zlate lističe ne ničel, pač pa križce.

P. R.

Daj mi Jezus, da žalujem . . .

Zakaj le?

Poglej to sliko! Ozri se na Jezusa, v njegovo milo dobro obličje poglej in se zamisli. Jezus trpi, v bolečinah se muči, vse telo je razbičano in roke in noge so predrte.

Zakaj le?

Da bi nas odrešil greha, je Jezus nase vse to trpljenje vzel. Kako mora biti greh grd in

ostuden, kako krut in neusmiljen, da samega Jezusa tako strašno biča.

Greha ni brez človeka, ki bi ga naredil. Ne greh, temveč človek, ki greh napravi, biča Jezusa in ga s trnjem krona.

Ljubi otroci, pogledjte svoje male drobne ročice! Tako majhni so še vaši prsti... Ali bi mogli s temi prstki vzeti bič in Jezusa bičati? Ali bi mogli?

Ne! — vsi tako odgovarjate.

Ali bi mogli z vašimi malimi rokami vzeti trnjevo palico z ostrimi bodicami, da bi Jezusa s tem kronali?

Ne! — zopet odgovarjate in začudeno gledate, da kaj takega sploh vprašam.

In vendar ga tudi drobne vaše roke bičajo, in ga vendar večkrat kronate z vašimi malimi prstki neusmiljeno, brez srca!

Jaz? Jaz?

Mogoče ravno ti!

Ko nisi ubogal mamice — žalil si ga in bičal.

Ko se nisi hotel učiti — kronal si ga in mučil.

Ko si imel rad nelepe misli — tedaj si mu delal rane.

Ko si lagal — si ga po licih udaril.

R a z u m e š?

In sedaj, otroci, trdno sklenite: Vsaj ta sveti postni čas — nobenega zaveznega greha — nobene trnjeve krone za Jezusa, nobenega bičanja, temveč z vašimi dobrimi deli mu obvežite rane in jih poljublajte, da Jezus ne bo žalosten.

Brez boja ni krone.

K Tonki se je priplazil hudobni duh. Hotel je ubogo deklico ujeti v svoje mreže. Poslušajte, kako je bilo to!

Tonka je skočila za par trenutkov v kuhinjo, da pogleda, kaj dobrega pripravlja mamica za kosilo. Tinčku pa je sedla prav tedaj na nos sitna muha in ga nagajivo požgečkala. Deček se je hotel neprijetnega gosta iznebiti in je zakrilil kar z obema rokama. Pri tem je pa zadel ob črnilnik in temna tekočina je pljusknila na Tonkino vzorno napisano nalogo.

Tedaj je vstopila v sobo Tonka in okrog nje se je vrtil hudobni duh. Deklica je milo zajokala, ko je videla, da je bil ves trud celega dopoldneva uničen. Že je hotela vsa jezna planiti nad Tinčka in ga pošteno

»Jezus je povabil k sebi Tonko — — —«

zlasati — pa je stopila prav tedaj v sobo mamica. Obrisala je Tonki solze in ji dejala:

»Otrok moj, ne poslušaj hudobnega duha, ki te spodbuja k jezi in sovraštvu. Tinček je storil to po nesreči in nerodnosti. Iz srca mu moraš odpustiti. Kupila ti bom nov zvezek, v pol ure boš prepisala nalogo — in vse bo dobro.«

Mamica je odšla v kuhinjo. Tonka pa se je spomnila na Jezusa in je vzdihnila: »Moj Gospod, iz ljubezni do tebe se ne bom jezila.« Prijazno je pogledala Tinčka in se zasmejala: »Saj ni bilo nič hudega.«

Tedaj je stopil v sobo Jezus, hudobni duh pa je zbežal. Jezus je povabil k sebi Tonko in ji rekel:

»Pogum, otrok! Kadar pridejo težave, ne poslušaj hudobnega duha. K meni se obrni in me prosi pomoči. Vedno ti bom rad pomagal. Zapomni si pa dobro, da se mora na svetu vsak človek bojevati. Brez boja ni zmage, brez zmage pa ni krone.«

Najlepše kreposti nedolžne mladosti.

Povest.

8. Joj, ubogi ježi!

Nekega dne sta Milka in Lenčka sedeli na malih zločljivih stolčkih pred hišo in brali, ko je z burno naglico pritekla k njima Metka.

»Milka, Lenčka!« jima zavpije, »brž tecita gledat ježke, ki so jih ujeli, štirje so, mati in trije otročički!«

Milka in Lenčka sta v hipu skočili pokoncu in stekli gledat ježe, ki so bili v košari.

Milka: Saj jih ni drugega ko bodeče krogle; nimajo ne glave ne nožic.

Lenčka: Jaz pa mislim, da so se samo zvili v krogle ter glave in nožice skrili.

Milka: Takoj bomo videle, ko jih vzamem iz košare.

Lenčka: Obodli te bodo! Nikar jih ne prijemaj!

Milka: Brez skrbi! Le poglej!

Vzela je košaro in jo prevrnila in že so ježki na tleh. Čez nekaj hipov se eden izmed mladičkov začne razvijati, da pokaže glavo in tačke. Isto storita še druga dva mladiča in vsi začno koracati; seveda so bile deklice tega neznansko vesele in so negibno obstale, da jih ne bi prestrašile. Končno se je prav počasi začela razvijati tudi njihova mati ter prav majceno pokazala glavo. Ko je uzrla deklice, se je za hip obotavljala. Ko je pa videla, da se nobena ne gane, se je naravnala vsa, s cvilečim glasom poklicala svoje otročke ter odhacala v zlato svobodo.

»Ježi bodo ušli!« zavpije Metka, »že tečejo vsi proti gozdu!«

Isti hip je pritekkel čuvaj.

»Eh ja,« je vzkliknil, »moje kepe so se razlezele! Le zakaj ste jih deklice spustile! Dosti bo sitnosti, da jih spet ujamem.«

Stekel je za ježi, ki so pa dirkali skoraj prav tako nitro in bili že na obronku gozda. Mati je mladiče priganjala in porivala. Že so se na korak približali staremu krivemu hrastu, kjer bi gotovo našli varno zavetje pod koreninami. Čuvaj ni imel do njih več ko sedem do osem korakov in tako bi se bili ježi lahko še pravočasno rešili grozeče nevarnosti, ako ne bi naenkrat nekaj počilo in zadonelo. Mati je mrtva obležala pri vhodu pod krivi hrast. Mladički pa so videli, da se je mati ustavila, zato so obstali še sami.

Čuvaj, ki jim je bil ustrelil mater, se je zdaj vrgel še na mladiče in jih pobral v torbo.

Milka, Lenčka in Metka so priteklo do njega.

»Zakaj vendar ste ubili ubogo žival, hudobni Miklavž?« vpraša Milka strašno nejevoljna.

Lenčka: Mladiči bodo morali zdaj od lakote poginiti!

Miklavž: Kaj še! Od lakote že ne bodo crknili, ker jih bom pobil.

Metka vsa prepadena sklene roke: Joj, joj, uboge živalce! Miklavž, lepo vas prosim: nikar jih ne ubijajte!

Miklavž: Eh ja, punčka moja, kaj morem jaz za to? Jež je škodljiv, pokončuje mlade zajčke in jerebičke. Pa tudi premladi so, da bi mogli brez svoje matere ostati živi.

Milka: Lenčka, Metka, stecimo k mami, da ona reši nesrečne živalce!

Vse tri stečejo v sprejemnico, kjer sta delali gospe Cvetko in Rožnik.

Vse tri obenem: Mama, mama, gospa, ubogi ježki! Hudobni Miklavž jih hoče pobiti! Mamo jim je že ustrelil. Rešiti jih moramo brž, takoj, hitro, hitro!

Gospa Cvetko: Kaj? Kdo? Kako? Kdo bo ubil? Koga treba rešiti? In zakaj pravite Miklavžu, da je hudoben?

Spet vse tri obenem: Hiteti moramo! Saj je res Miklavž. Nas še slišati noče. O, ubogi mladički!

Gospa Rožnik: Ljubi otroci, vse naenkrat govorite, zato je nemogoče razumeti, kaj bi rade. Lenčka, ti sama povej, ker si najmanj razburjena in manj zasopla.

Lenčka: Miklavž je ubil ježevko, ki je mati trem mladičem. Zdaj hoče pa še mladiče pobiti in pravi, da so ježi škodljivi in da pokončujejo mlade zajčke.

Milka: In jaz mislim, da se laže, ker ježi jedo samo slabe živalce.

Gospa Cvetko: In zakaj naj bi lagal?

Milka: Zato, da bi smel laže pobiti mladičke.

Gospa Cvetko: Misliš torej, da je tako zelo hudoben? Da si torej izmišljuje obrekljive reči zoper neškodljive uboge živalce samo zato, da bi se smel zabavati, ko bi jih pobijal?

Milka: Mamica, najbrže se jaz res motim. Vendar, da bi videli uboge ježke! Tako so srčkani!

Gospa Rožnik smehljaje: Ježi srčkani? To bo pa res nekaj nenavadnega. Vendar, ljuba prijateljica, ali jih ne bi šli še midve pogledat, da vidiva, ali se le ne bi našel kak izhod, da ubogim sirotkam ohranimo življenje?

Gospe in deklice odhitijo proti gozdu, kjer so bile deklice ostavile čuvaja z ježi. A zdaj nikjer ni sledu ne tiru ne po ježih, živih ali mrtvih, ne po čuvaju. Kakor začarano: vse je izginilo!

Milka: Moj Bog! Miklavž je uboge ježke gotovo že pobil!

Gospa Cvetko: Takoj bomo videle! Pojdimo k njemu!

Punčke stečejo naprej. Burno planejo v čuvajevo hišo.

Vse tri obenem: Kje so ježi? Miklavž, kam ste jih pa dali?

Čuvaj je s svojo ženo pravkar kosil. Počasi se je dvignil in prav tako počasi odgovoril: »Vrgel sem jih v vodo, deklice; v mlaki na zelenjadnem vrtu so.«

Vse tri obenem: Joj, kako ste hudobni! Čisto brez srca! Mama, mama, Miklavž je vrgel ježke v mlako!

Gospe Cvetko in Rožnik sta prišli do vrat.

Gospa Cvetko: Miklavž, zakaj pa niste vendar malo počakali? Punčke bi bile ježke tako rade ohranile!

Miklavž: Nemogoče, gospa! Prej ko v dveh dneh bi bili poginili, bili so premajhni. Sicer so pa ježi škodljiva zalega, ki jo je treba preganjati.

Gospa Cvetko se obrne k deklicam, ki so bile tihe in potrte.

»Kaj naj zdaj storimo boljšega, ko da na ježe pozabimo, punčke moje? Miklavž je mislil, da stori dobro delo, ako jih pobije. In zares: kaj bi pa tudi mogle z njimi početi? Kako bi jih krmile in zanje skrbele?«

Deklice so videle, da ima gospa Cvetko prav. Ježki so se jim pa le še hudo smilili, zato niso odgovorile, ampak žalostne odšle proti hiši.

Začele so se torej spet učiti, ko naenkrat na oslu prijaha Zofka in z njo služka. Gospa Kopriva da sporoča, da pride na kosilo, da pa se je hotela Zofke znebiti in jo je zato poslala naprej.

Zofka: Dober dan, ljube prijateljice, Metka, dober dan! No, zakaj pa hočeš proč?

Metka: Zadnjič si bila ti kriva, da je bila moja ljuba Milka kaznovana! Zato te nočem videti, da veš!

Milka: Metka, poslušaj! Jaz sem bila kaznovana po pravici, ker sem se dala zapeljati svoji togoti. Zelo grdo je, če se kdo togoti.

Metka jo nežno objame: Rastogotila pa si se radi mene, ljuba Milka. Vedno si tako dobra in nikoli ježe ne držiš.

Zofka je že od ježe zardela; ko je pa videla Metkino nežnost, je zatrla svojo hudo nagnjenje. Spoznala je svojo krivico, stopila k Milki in ji s solzami v očeh rekla:

»Milka, moja dobra Milka, Metka ima prav: res sem jaz vsega kriva! Metka je branila tvoje jagode, jaz sem jo pa surovo zavrnila. Jaz sem ti zbudila pravično jezo, ker sem brcnila Metko in jo vrgla po tleh; zlorabila sem svojo moč, tvoje dobro srce pa grdo žalila. Čisto prav je bilo, da si mi dala klofuto, saj sem jo zaslužila in še kako zaslužila! Pa tudi ti, ljuba Metka, mi odpusti! Bodi velikodušna kakor Milka! Šaj vem, da sem res hudobna, ampak ve še ne veste ne, kako sem strašno nesrečna!«

Debele solze so ji lile po licih in brž so skočile vse tri k njej, jo objemale, tolažile in poljubovale.

»Uboga Zofka, nikar ne jokaj, saj te imamo vse rade! Le večkrat nas obišči, da se bomo skupaj igrale in te razveseljevale!«

Zofka si je obrisala solzne oči.

»Hvala vam, ljube prijateljice, tisočkrat hvala! Potrudila se bom, da vas posnemam in postanem vam podobna. Oh, ko bi imela mamó, in še tako dobro in ljubeznivo, kakor jih imate ve, potem bi tudi jaz bila boljša! Mačehe se pa tako bojim! Nikoli mi ne pove, kaj naj storim, samo pretepa me.«

»Uboga Zofka!« reče Metka, »zelo mi je žal, da te nisem imela rada.«

»Ne, ne, Metka, si že prav ravnala; saj sem se res strašno grdo vedla pri zadnjem obisku.«

Milka in Lenčka sta Zofko prosili, naj ju za toliko časa oprósti, da dovršita računsko nalogo in se naučita zemljepis.

»V pol ure bova gotovi in se vrneva k vama na vrt.«

Metka: Zofka, ti kar pri meni ostani, jaz nimam nobene naloge.

Zofka: Prav rada. Tekali bova in se lovili.

Metka: Jaz ti bom pa povedala, kaj se je to jutro zgodilo s tremi ubogimi ježki in njihovo mamo.

Sprehajali sta se, Metka pa je pravila o dopoldanskem dogodku.

Zofka: Kam so pa ježke vrgli?

Metka: V lužo na zelenjadnem vrtu.

Zofka: Pojdiva jih gledat! Strašno rada bi jih videla.

Metka: Pa ne smeva se vodi preveč približati; mamica tega noče.

Zofka: Ne, saj se ne bova. Samo od daleč bova gledali.

Stekli sta proti luži. Ker pa nista ničesar videli, sta šli bliže.

Zofka: Vidiš tamle enega, vidiš? Jaz ga vidim! Pa ni mrtev, ampak še miga. Pojdi bliže! Še bliže! Ga vidiš?

Metka: Da, vidim. Ubožec, kako se zvija! Druga dva sta pa že mrtva.

Zofka: Kaj, ko bi ga s kakšno palico potisnili v vodo, da bi hitreje poginil? Nesrečna žival gotovo hudo trpi.

Metka: Saj res! Uboga živalca! Glej, čisto blizu kraja je.

Zofka: No in tu je palica. Udari ga po glavi, pa se bo potopil!

Metka: Ne, ne, jaz že ne maram ubogega ježka do konca pobiti! Pa tudi mama noče, da bi hodila tik do luže.

Zofka: Zakaj?

Metka: Ker mi lahko spodrsne in padem vanjo.

Zofka: Neumnost! Saj ni nobene nevarnosti.

Metka: Vseeno. Mamu je treba slušati!

Zofka: No prav. Meni ni nihče nič prepovedal; bom pa jaz ježka utopila.

Zofka je previdno stopila na rob luže, stegnila roko in z dolgo palico ježa močno udarila. Nesrečna živalca je za hip izginila, potem pa se spet prikazala na vrhu in skušala skobacati h kraju. Zofka je stekla na tisto stran, kjer se je prikazal, in ga s palico drugič udarila. Da ga je pa mogla doseči, je morala roko zelo stegniti. Ko je torej ježa drugič udarila, jo je teža telesa potegnila za seboj in Zofka je padla v vodo. Obupno je še zavpila in izginila.

Metka plane Zofki na pomoč, zapazi njeno roko, kako se krčevito oklepa šopa bodičevja, jo pograbi, potegne k sebi in že se ji posreči, da potegne Zofko napol iz vode; brž jo zgrabi še z drugo roko, da bi jo vso potegnila iz vode.

Nekaj trenutkov se bori s prehudo težo, ki njo samo vleče za seboj, potem pa postanejo njene moči šibkejše od njenega poguma in uboga Metka pade za Zofko v vodo.

Pogumna deklica pa se kljub veliki nevarnosti ne da zbegati. Spomni se, kako je nekoč gospa Cvetko rekla, da je na dnu treba udariti z nogami ob tla, pa prideš spet na površje. Storila je tako in bila takoj spet z glavo nad

vodo, se brž oklenila kola, ki ga je lahko dosegla in z njegovo pomočjo zlezla iz luže.

Ker pa Zofke ni bilo nikjer več videti, je stekla proti hiši, čeprav je vse curljalo od nje, in kričala: »Na pomoč! Na pomoč!« Kosci in grabljice, ki so bili tam sušili seno, so na njene krike takoj pritekli.

»Rešite Zofko, rešite Zofko! V lužo je padla!« je kričala Metka.

»Metka je padla v lužo!« so kričale dobre ženske, »na pomoč!«

»Zofka bo utonila! Zofka bo utonila!« je hlipala Metka vsa iz sebe. »Njej pojdite pomagat!«

Ena izmed grabljic je res bila pametnejša od ostalih, stekla k luži in takoj zagledala Zofkino belo obleko, ki se je belila skozi površino. Brž zapne grablje v obleko, jo privleče h kraju, zgrabi deklico okoli pasu in jo s težavo potegne iz vode.

Medtem ko je dobra ženska Zofko reševala, je pa Metka točila vroče solze in za božjo voljo ljudi prosila, naj se zanjo ne brigajo in naj vendar hite k luži. Tako zelo je znal dobri otrok pozabiti sam nase, da je pozabil na nevarnost, ki je tudi njemu pretila, in je mislil le na Zofko.

Milka in Lenčka, ki sta na vik in krik pritekli, sta tudi kričali in z Metko jokali in tako hrup le še večali.

Gospe Cvetko in Rožnik sta tudi zaslišali izredni hrušč, pritekli na vrt in obe od groze završile ob pogledu na Metko, ki ji je od las in obleke vse curljalo.

»Otrok moj! Otrok moj!« je zavpila gospa Rožnik. »Kaj pa se je vendar zgodilo? In zakaj vse kriči?«

»Mamica, zlata moja mamica, Zofka bo utonila! Padla je v lužo!«

Na te besede plane gospa Cvetko proti luži, za njo pa čuvaj in posli. Takoj pa sreča pogumno grabljico z Zofko v naročju, ki tudi pretaka vroče solze.

Gospa Rožnikova pa je videla, kako je Metka silno razburjena in vsa obupana, pa ni mogla dobro razumeti, zakaj. Hoteč jo torej pomiriti, ji je rekla s prepričanjem:

»Zofka je rešena, dete moje! Nobene nevarnosti ni več zanjo, zato le kar lepo mirna bodi!«

»Kdo pa jo je rešil? Jaz nikogar ne vidim!«

»Saj so vsi stekli tja, ko si prišla povedat.«

To zagotovilo je Metko pomirilo in šla je z mamo v hišo.

Ko jo je dobro umila, posušila in preoblekla, jo je mama izprašala, kako je vse prišlo. Metka ji je povedala vse, samo to je izpustila, kako je Zofka tiščala, da mora na vsak način ubogega ježa in stopiti tik do luže, čeprav ji je ona odločno branila.

Gospa Rožnik pa jo kar naprej stiska k sebi in poljublja, obenem pa ji reče: »Zdaj sama vidiš, srček moj, ali sem imela prav ali ne, ko sem ti rekla, da ne hodi do luže. Ravnala pa si lepo, kakor se spodobi dobri deklici,

bila si pogumna in velikodušna... Pojdiva zdaj pogledat, kako je z Zofko!«

Gospa Cvetko in Betka sta bili Zofko nesli v sobo Milke in Lenčke. Slekli so jo, posušile in zdrgnile, potem pa ji pravkar dale Milkino srajco, ko se vrata naenkrat sunkoma odpro in plane v sobo gospa Kopriva.

Zofka zardi ko češnja; sicer so pa tudi vse druge kar ostrmele, ko se je gospa Kopriva javila divje in nenadno kakor vihar.

»Kaj moram že zopet slišati o tebi, smrklja? Umazala in pokvarila si lepo belo obleko, ker tako trapasto padaš v lužo! No, le čakaj, imam zate nekaj, kar te bo naučilo pazljivosti!«

(Dalje.)

Verici Bornšek.

(Umrla 19. septembra 1935 v Celju.)

Verica Bornšek

Bila si zvesta naročnica »Luči«, zato se Te v listu, katerega si rada prebiral, z veseljem spominjamo. Svojo bolezen si prenašala vdano in potrpežljivo. Tvoja ljuba mamica je skrbno bdela pri Tvoji bolniški postelji, dokler nisi zaspala — zaspala za večno. Pohitela si k Njemu, katerega si ljubila in ga tudi pogosto prejemala v sv. obhajilu. Zapustila si žalostne starše in nas, Tvoje součenke, ki smo jokale ob Tvojem preranem grobu ter ga popisale s cvetjem. Tolažimo se s tem, da Ti je sedaj pri Jezusu in med angelčki mnogo lepše, kakor

Ti je bilo med nami v tej solzni dolini.

Bila si edina hčerka dobrih staršev. In Tvoja mamica? — Ne da se popisati, koliko je prestala. Kot oster meč se je zarezala Tvoja smrt v njeno nežno materino srce.

Ti, draga Verica, pa vedi, da se me — Tvoje součenke — zavedamo, kaj je naš končni in edino pravi smoter. Prosi Ti pri Jezusu, da s pomočjo Device Marije ta cilj dosežemo in nekoč pridemo za Teboj in zasedemo prostor, ki nam je pripravljen. Prosi tudi za svoje ljube, od žalosti potrte starše, naj jim Bog podeli stoterno plačilo za vse bridke ure, ki so jih pretrpeli v tej solzni dolini.

Spavaj sladko, naša draga in nepozabna Verica!

Antonija Zikašek.

Plešnar Ignacij.

(Umrli 30. decembra 1935.)

Ko je odzvonilo ave-marijo, je ugasnila lučka našemu ljubemu Nacku. Bil je tako priden, da ga niso ljubili samo starši in bratci, temveč tudi Bog, zato ga je vzel k sebi v nebeško domovino. Vzel ga je ravno za božične praznike, katere je Nacek najbolj ljubil. Zelo rad je prepeval božične pesmice. Še zadajjo nedeljo zjutraj je rekel: »Oh mamica, kako lahko jaz pojem ‚Sveta noč‘.« In zapel je tako lepo in milo, da smo se bridko zjokali. Bil je velik revček, saj že 14 dni pred smrtjo ni videl. Mama mu je rekla:

† Plešnar Ignacij (desni).

»Oh Nacek, kako si revček,« on pa je rekel, da ni; tako voljno je prenašal svojo mučno bolezen. Zato ga je imel Jezus zelo rad in ga je za drugi sveti večer vzel k sebi, da je gledal nebeške jaslice, ki so še vse lepše kakor naše.

Bil je tudi zelo vesel, ker je šel z mamo na evharistični kongres v Ljubljano. Šel je tudi na božjo pot na Brezje in na Dobrovo, kakor bi mu bilo sojeno, da bo moral zapustiti kmalu ta svet. Bolezen ga je zgrabila že 1. novembra. Postajal je dan za dnevom slabši. Imel je težko in mučno bolezen v glavi. Tudi zdravniki mu niso mogli nič pomagati. 5. decembra smo ga pripeljali iz bolnice domov. 6. decembra, ravno na Miklavžev dan, je prejel prvo in zadnje sv. obhajilo. Kako vesel je bil Nacek tisti trenutek, ko je prišel Jezušček v njegovo srce. Lučkarji, vzemite si Nacka za zgled, da boste znali tudi vi kaj potrpeti, če vas bo ljubi Bog obiskal z boleznijo.

Na mrtvaškem odru je bil tako lep kakor angelček. Čeprav je bil božični čas, mu vendar ni manjkalo lepih belih nageljčkov. Tudi njegov pogreb je pokazal, kako so ga imeli vsi radi. Toliko jih je bilo za pogrebom, kot za malokaterim odraslim.

Za njim žalujejo oče, mamica in dva bratca. Oh, ljubi Nacek, vrni nam ljubezen in prosi Jezuščka, da pridemo k tebi v nebeški raj!

Japelj Ivan,

učenec V. razreda na Brezovici pri Ljubljani.

Cerar Angela: *Mariji čast povesodi!*

*Moj spev vse zemske dni Po njej vse zemske dni
Mariji naj doni. sem Bogu darovala,
In pesem moja bodi: in vsak dan bolj želim.
Mariji čast povesodi! da njej podobna bi postala.*

*Marija, ti vse zemske dni
nad mano čuj
in v srcu zvestem mi
z ljubeznijo kraljuj!*

Pošta malega Jezusa.

Rad priznam, da sem vam uganke le preveč zasolil. Vseh treh ni nihče rešil in seveda zato tudi nihče ne bo dobil obljubljene nagrade. Reje Marijan je rešil 2. in 3. — Ker sta 1. in 2. uganka le preveč trda oreha, zato razpisujem danes znova 3. uganko, to je: skrivnostno zvezdo. Če skačete s šahovim konjičem, dobite drugo kitico znane božične pesmi. Potrudite se!

Rešitev pošljite do 1. marca na uredništvo »Luči«, Ljubljana, Marijin trg 4

Nagrado za pismo o božičnih svečkah dobi Kryl Jerica, učenka IV. razr. m. š. v Ljubljani. Nagrada jo čaka pri frančiškanskem vratarju.

Kako je sv. družina bežala v Egipt.

Sv. Jožef je vodil oslička, na katerem sta sedela Marija in Jezušček. Prišli so do gozda, v katerem so bili razboj-

niki. Marija jih je zagledala in prestrašena začela moliti. Pa glej čudo! Odprlo se je drevo, ob katerem so stali. Ko je sv. družina stopila vanj, se je drevo zaprlo.

Prišli so razbojniki in počivali pod drevesom. Ko so odšli, se je drevo zopet odprlo in sv. družina je odšla dalje. Kmalu so prišli iz gozda, kjer so zagledali kočo. Marija je potrkala in prosila za prenočišče. V koči je stanovala žena razbojniškega poglavarja. Pri njej je Marija okopala tudi Jezuščka. Žena je imela sinčka, ki pa je imel nevarno bolezen. Marija ji je rekla, naj ga okoplje v isti vodi, v kateri je okopala Jezuščka. In glej, sinček je mahoma ozdravel.

Horn Marijan,
dijak II. razreda gimnazije.

Kako sem preživel božične praznike.

Advent je priprava za sv. božični čas. Kadar sem le mogel, sem šel k sv. maši. Tudi drugi ljudje so v precejšnjem številu hodili k zornicam. Za jaslice sem že teden prej nabral mahu, ker sem se bal, da bo sneg zapadel, kar je bilo tudi res. Na sv. večer smo delali z mamo in sestro jaslice in božično drevesce. Ko smo to zgotovili, smo molili sv. rožni venec in litanije. Potem smo pa vsi skupaj zapeli »Sveta noč, blažena noč...« Ob enajstih sva šla z očetom k polnočnici. Že ob pol dvanajstih so začeli na koru peti božične pesmi. Med polnočno sv. mašo sem prejel sv. obhajilo. Po sv. maši sem si ogledal pri stranskem oltarju jaslice, ki so bile prav lepe. Potem sva šla z očetom domov.

Pa še nekaj novega Vam moram povedati. V Zagorju imamo dobrega in skrbnega g. župnika, ki lepo skrbi za duše svojih faranov. Letos bomo imeli sv. misijon, in sicer od 15. do 25. marca. Že zdaj molimo vsak dan po sv. maši, da bi Bog blagoslovil delo sv. misijona. Pa tudi doma molimo vsak večer še posebej za to. Bog daj, da bi ne bile naše molitve zastoj in da bi se v dneh sv. misijona veliko ljudi spreobrnilo in našlo pravo pot k Jezusu, ki je edini vir vse sreče.

Železnik Ivan,
učenec 7. razreda osnovne šole, Zagorje ob Savi.

Sv. Lovrenc na Pohorju.

Gotovo še ne veste, da smo pri nas ustanovili 8. decembra 1935 Marijin vrtec pod vodstvom častitega g. kateheta J. Petana.

Ta nova organizacija nam zelo ugaja. Imamo enkrat ali dvakrat v mesecu sestanek. Vsak drugi četrtek molimo mašo šolske mladine, ob četrkih pred prvimi petki v mesecu imamo skupno sv. obhajilo. Pri sestankih se vadimo v petju, deklamiranju in govorništvu.

Čeravno ob času evharističnega kongresa v Ljubljani pri nas še ni bil ustanovljen Marijin vrtec, se je vendar lepo število naših deklic in dečkov udeležilo evharističnega

kongresa. Tudi jaz sem se ga mislila udeležiti. Toda prehladila sem se in zato nisem smela odriniti na pot. Žalostna sem gledala, kako so se drugi odpravljali. Moja žalost pa se je spremenila v veselje, ker s tem, da se jaz nisem udeležila evharističnega kongresa, sem to srečo pripravila ubogemu otroku, ki se ga je mesto mene udeležil.

Marija Hrastnik,
učenka IV. razr. narodne šole
pri Sv. Lovrencu na Pohorju.

Prečastiti gospod urednik »Luči«!

Naš g. župnik nas imajo zelo radi, zato smo jim iz srca hvaležni. Največje veselje so nam pa naredili, ko so nas peljali na Telče. 25. avgusta 1935 popoldne smo odrinili iz naše lepe Bučke.

Šli smo mimo vinorodnih goric na prijazni griček Telče. Nudil se nam je lep razgled po vsej Krški dolini do Novega mesta in do Brežic. Okrog telške cerkve so bili zbrani otroci sosednjih župnij. G. Kunstl Ignacij je sprejel dečke in deklice iz telške šole v Marijin vrtec. Oltar smo imeli kar na prostem, lepo okrašen s cveticami; nanj so prinesli Najsvetejše. Zapeli smo litanije Matere božje. Po končanem blagoslovu so se pričeli nastopi otrok iz Bučke, Škocjana, Tržišča, Boštanja in iz Radne.

Bučenski otroci smo prišli s č. g. župnikom na oder in zapeli pesem »Bučenski pastir«. Naša součenka Zdravka pa je deklamirala. Potem smo šli še v cerkev in se zahvalili Bogu za lepo vreme. Ko smo prišli iz cerkve, so nam dobri ljudje dali jabolk in hrušk. Ko smo šli domov, smo veselo vriskali in peli.

Alojz Krašovec,
učenec IV. razreda na Bučki.

Zahvala.

Podpisani starši naše pokojne in nepozabne hčerke-edinke se pristrčno zahvaljujemo vsem dobrotnikom ob njeni težki bolezn, kakor tudi onim, ki so s toliko požrtvovalnostjo pohiteli iz daljne Stične v Ljubljano ter jo spremljali z gorečimi molitvami in ljubkim cvetjem na njeni zadnji poti. Zlasti se zahvaljujeva preč. g. katehetu za pogrebno opravilo s sv. mašo in za tolažilne besede ob grobu, dalje učiteljstvu tukajšnje narodne šole, otrokom našega Marijinega vrtca in ostalim župljanom. Vsem naj dobri Jezus, prijatelj nedolžnih otrok, tisočkrat povrne!

Stična, 12. januarja 1936.

Ivan in Antonija Groznik.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.